

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2017, declarat de avocatul Petru Răileanu, în numele inculpatului

*Ganenco Alexandru Xxxx, născut
la xx xxxxx xxxx în or. XXXXXXXX, locuitor al mun.
XXXXXXX, str. XXXXXXXX xx/x, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>14.12.2013 – 09.11.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>24.03.2016 – 22.11.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>07.02.2017 – 25.04.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>07.07.2017 – 19.10.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>23.05.2018 – 03.07.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2015, Ganenco Alexandru a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probațiune de 1 an.

De la inculpat s-a încasat, în beneficiul părții vătămate Rusu Andrei prejudiciul moral în mărime de 5000 lei, în rest, acțiunea civilă fiind respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că la 23 august 2013, orele 10.00, inculpatul Ganenco A., aflându-se în magazinul Birotica amplasat în mun. Chișinău, bd. XXXXXXXX X, în urma unui conflict, a aplicat câteva lovituri cu pumnii și picioarele

lui Russu A., care a venit la el în vizită, cauzându-i conform raportului de constatare medico-legală nr. 4313 din 26.08.2013, fractura transversal a epimetafizei proximale a falangei proximale degetul nr. 1 mâna dreaptă, echimoză pe față, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, care condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că partea vătămată a venit în magazin, l-a amenințat și i-a spus să plece din bloc, din magazinul dat și din oraș, deoarece creează probleme la instalarea ascensorului, la administrarea și deservirea blocului. Partea vătămată l-a apucat de gulerul cămășii cu ambele mâini și l-a trântit la pământ, aplicându-i lovituri cu pumnii peste față și corp, ridicându-l și lovindu-l cu capul de podea. El, cu mâna dreaptă, l-a apucat de cravată ținându-l, ca să nu fie lovit. Când s-a ridicat de la podea, a chemat paza, ambulanța și poliția deoarece îi curgea sânge din ureche și avea dureri de cap. Ambulanța l-a dus în aceeași seară la spitalul de urgență, unde i-a fost cusută urechea. Nu i-a aplicat părții vătămate careva lovituri, acesta nesolicitând ajutor medical.

Totodată, vina inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Russu A. a declarat, că a mers în magazinul inculpatului și l-a întrebat care este motivul că echipa de instalatori nu are acces la ascensor. Inculpatul l-a împins, spunând că nu este de competența sa, deoarece nu mai deține nici o funcție în administrația CCL – 51. În cadrul discuției cu inculpatul, gesticula cu mâinile, moment în care inculpatul l-a apucat de degetul mare și i l-a răsucit. A făcut un pas în urmă și s-a împiedicat de niște lăzi căzând jos pe spate. Inculpatul l-a apucat de cravată și îl lovea cu mâna peste față și cu picioarele peste corp. Inculpatul tot s-a împiedicat de ceva și a căzut jos. Personal nu i-a aplicat inculpatului lovituri.

Martorul Cocarev S. a relatat, că fiind angajatul companii de pază, a avut o chemare, a intrat în magazin, unde erau inculpatul și partea vătămată, dar conflictul era deja epuizat. Chemarea a fost efectuată de către inculpat. După hainele lor, a înțeles că s-au bătut. Urechea inculpatului era tăiată și curgea sânge. Ambii spuneau că celălalt a început conflictul, arătând unul la altul. A chemat ambulanța și poliția. În prezența lui, nu s-au certat. Partea vătămată s-a plâns că are dureri la mână sau la deget.

Martorul Bagrii M. a declarat, că a intrat în magazin și a văzut că în încăpere erau doar inculpatul și partea vătămată. Inculpatul era murdar de sânge pe mâini, față și îmbrăcăminte, sângea în zona gâtului. Partea vătămată era murdar de praf, înțelegându-se că între ei fusese un conflict.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.2694D din 05.11.2013, la Russu A. s-a constatat fractura transversală a epimetafizei proximale a falangei proximale degetul 1 mâna dreaptă, echimoză pe față care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie, producerea acesteia în rezultatul căderii de la propria înălțime fiind puțin probabilă.

Instanța a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, ca vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, *care nu este*

periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art.151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă.

3. Avocatul Petru Răileanu a declarat apel, solicitând declararea nulității rechizitoriului, neadmiterea în calitate de probă a declarațiilor părții vătămate Russu A. depuse în ședința de judecată, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Apelantul a invocat că acuzarea adusă inculpatului nu și-a găsit confirmare.

Prin probele examinate în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că agresiunea a fost inițiată de Russu A. asupra lui Ganenco A., iar circumstanțele fracturării degetului părții vătămate nu sunt cunoscute, fiind posibil să se producă chiar în urma aplicării loviturilor lui Ganenco A.

În rechizitoriu, lipsește data și locul întocmirii lui, or, potrivit art. 296 alin. (3) Cod de procedură penală, rechizitoriul se semnează de procurorul care l-a întocmit, indicându-se locul și data întocmirii lui, încălcări care duc la nulitatea acestui act procesual.

Totodată, în cadrul audierii, partea vătămată Russu A. nu a fost preîntâmpinat de către instanța de judecată despre răspunderea penală pe care o poartă în cazul depunerii declarațiilor mincinoase, conform art. 312 Cod penal, ce se confirmă prin înregistrările audio a ședinței de judecată.

Art. 94 alin. (1) pct. 8), 9), (2) Cod de procedură penală, prevede că în procesul penal nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri judecătorești: datele care au fost obținute cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor prezentului cod; fără a fi cercetate, în modul stabilit, în ședința de judecată. Constituie încălcare esențială a dispozițiilor prezentului cod, la administrarea probelor, violarea drepturilor și libertăților constituționale ale persoanei sau a prevederilor legii procesuale prin privarea participanților la proces de aceste drepturi sau prin îngrădirea drepturilor garantate, fapt care a influențat sau a putut influența autenticitatea informației obținute, a documentului sau a obiectului.

Potrivit art. 251 alin. (1) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

Astfel, probe pertinente care ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, nu au fost aduse.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 noiembrie 2016, apelul a fost respins, ca fiind nefondat.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept ale infracțiunii comise.

5. Avocatul Petru Răileanu a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei hotărâri și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat, că în cadrul urmăririi penale și judecării cauzei au fost comise încălcări procesuale, care duc la declararea nulității anumitor acte procesuale și prin urmare pronunțarea unei sentințe de achitare.

În rechizitoriu lipsește data și locul întocmirii lui.

Conform art. 296 alin. (3) Cod de procedură penală, rechizitoriul se semnează de procurorul care l-a întocmit, indicându-se locul și data întocmirii lui.

În cadrul audierii, partea vătămată Russu A. nu a fost preîntâmpinat de către instanța de judecată despre răspunderea penală pe care o poartă în cazul depunerii declarațiilor mincinoase, în conformitate cu art. 312 Codul penal, ce se confirmă prin înregistrările audio a ședinței de judecată.

Însă, instanța de apel nu s-a expus asupra acestor argumente.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 aprilie 2017, recursul a fost admis, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a constatat că, instanțele de fond ***au comis erori de drept procesual, care au ca efect desființarea hotărârilor adoptate.***

Atât la etapa urmăririi penale, cât și în cadrul examinării cauzei în prima instanță, partea vătămată a fost audiată cu încălcarea regulilor prescrise de legea procesual penală, deoarece nu a fost preîntâmpinată de răspunderea penală pe care o poartă în situația în care va da declarații mincinoase, infracțiune prevăzută la art. 312 Cod penal, iar avocatul inculpatului a invocat că la etapa urmăririi penale și în prima instanță partea vătămată Russu A. nu a fost audiată corespunzător, cu respectarea normelor prescrise de legea procesual penală.

Prima instanță a continuat examinarea cauzei, care a avut ca finalitate pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului însă, în conținutul sentinței adoptate, nu s-a expus în niciun fel asupra pretinselor erori invocate de către avocatul inculpatului.

Totodată, în apel a fost invocat și faptul, că la etapa urmăririi penale și judecării cauzei în prima instanță, partea vătămată nu a fost audiată conform dispozițiilor legale ce prevăd procedura de audiere a părții vătămate, și anume că aceasta nu a fost preîntâmpinată de răspunderea penală pe care o poartă în baza art. 312 Cod penal.

Astfel, instanța de apel a audiat partea vătămată Russu A., aceasta fiind preîntâmpinată în baza art. 312 Cod penal, de răspunderea penală pe care o poartă în cazul dării declarațiilor false și mincinoase, declarând că susține declarațiile date la etapa urmăririi penale și în prima instanță, pentru ce a și semnat, fapt confirmat prin procesul verbal de audiere a părții vătămate din 22.11.2016.

Însă, instanța de apel eronat a acceptat afirmațiile părții vătămate, precum că susține declarațiile depuse anterior, fără să se expună asupra corectitudinii audierii părții vătămate la etapa urmăririi penale și în prima instanță, or declarațiile depuse de către ultima la etapa procedurilor anterioare nu corespund regulilor de audiere a părții vătămate prescrise de legea procesual penală.

Mai mult, partea vătămată a fost audiată în cadrul examinării cauzei la etapele anterioare cu încălcarea regulilor procedurale, astfel, instanța de apel urma să porceadă la audierea nemijlocită a acesteia cu respectarea întregii proceduri prevăzute la art. 370 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel nu a motivat din care considerente a respins argumentele apelantului că la etapa urmăririi penale și în cadrul examinării cauzei în prima instanță, partea vătămată a fost audiată cu încălcarea normelor procedural

penale, indicând la general că „în motivarea respingerii argumentelor date, instanța de apel a indicat că prima instanță și-a motivat soluția în sensul erorilor invocate, nu a comis careva erori sau omisiuni de ordinul celor menționate, nu au fost constatate nici careva încălcări care ar atrage nulitatea actelor procedurale așa cum a fost expus în apelul declarat.”

Prima instanță, în hotărârea adoptată, nu a dat nici o apreciere argumentelor invocate de către avocatul inculpatului în susținerile verbale, în ceea ce privește corectitudinea procedurii de audiere a părții vătămate și legalitatea declarațiilor acesteia.

În cadrul rejudecării cauzei, instanța de apel urmează să țină seama de motivele indicate și, **cu respectarea prevederilor art. 414, 419 Cod de procedură penală**, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, să adopte o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2017, apelul a fost respins, ca fiind nefondat.

Instanța de apel a constatat că **potrivit învinuirii aduse de către organele de urmărire penală și care corect a fost apreciată de către prima instanță**, la data de 23 august 2013, orele 10.00, Ganenco A., aflându-se în magazinul Birotica amplasat în mun. Chișinău, bd. XXXXXXXX X, în urma unui conflict, a aplicat câteva lovituri cu pumnii și picioarele lui Russu A. care a venit la el în vizită, cauzându-i conform raportului de constatare medico-legală nr. 4313 din 26.08.2013, fractura transversal a epimetafizei proximale a falangei proximale degetul nr.1 mâna dreaptă, echimoza pe față, care au fost cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, care condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie.

Instanța de apel a reținut, că inculpatul nu a recunoscut vina, menționând că susține declarațiile date la urmărirea penală și în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond.

Totodată, vinovăția acestuia a fost confirmată prin declarațiile părții vătămate date în ședința instanței de apel, având în vedere că **în instanța de fond acesta nu a fost preîntâmpinat despre răspunderea penală** pe care o poartă în cazul depunerii declarațiilor mincinoase și refuzul de a face declarații în conformitate cu art. 312-313 Cod penal, **eroare ce a fost înlăturată în cadrul ședinței instanței de apel**.

Analizând declarațiile inculpatului, părții vătămate și a martorilor, depuse în ședința de judecată, în raport cu cele depuse în cursul UP, se reține că **instanța de fond corect a conchis ca fiind în concordanță cu circumstanțele de fapt ale cauzei**, considerându-le veridice și convingătoare.

Declarațiile părții vătămate date în cadrul procesului în ordine de apel, urmează a fi reținute ca probe în dovedirea vinovăției inculpatului, deși **comparându-le cu cele date la urmărirea penală și în instanța de fond, de facto sunt identice**.

Instanța de fond corect a concluzionat că acțiunile inculpatului, urmează a fi încadrate în prevederile art. 152 alin. (1) Cod penal, ca vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, **care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată fie de dereglarea**

îndelungată a sănătății, fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă.

8. Avocatul Petru Răileanu a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat, că instanța de apel nu s-a conformat deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25.04.2017, deoarece nu a verificat încălcările depistate și probele așa cum prevede legislația procesual penală.

Verificarea probelor poate avea loc prin aplicarea procedeeleor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, coroborării lor.

Într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera probele, dar și de a expune esența acestora și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se finalizează prin soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

La noua rejudecare a cauzei, instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art. 93, 95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, precum să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să analizeze versiunea apărării privind prezența sau lipsa în acțiunile inculpatului a infracțiunilor incriminate, argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25.04.2017.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

9. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârilor

pronunțate. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, dar fără a agrava situația condamnatului.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Potrivit art. 414 alin. (1), (2) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal, nefiind în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Conform art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță. În corespundere cu art. 325 Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 1) - 3) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii. Conform art. 394 alin. (1) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe. Potrivit art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. În conformitate cu prevederile art. 436 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii. Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Conform jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, dacă probele corect au fost apreciate în ansamblu, prin prisma cumulului de dovezi anexate la dosar. Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sunt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei (*Hotărârea Plenului CSJ nr.22 din 12.12.2005, cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, pct. 14.7.*).

Sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3., 39., 41.*).

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, potrivit părții descriptive și dispozitive a deciziei contestate, cât și a procesului-verbal al ședinței de judecată (*pct. 7. din decizie*):

a) nu a desființat sentința și re judecat cauza potrivit regulilor generale, menținând o hotărâre neîntemeiată și neexecutând indicațiile invocate în decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 13.06.2017, că: *„instanțele de fond au comis erori de drept procesual, care au ca efect desființarea hotărârilor adoptate..., instanța de apel urmează să judece cauza cu respectarea prevederilor art. 419 Cod de procedură penală”* (vezi *pct. 6. din decizie*);

Or, în descriptivul deciziei a menționat despre erorile de drept comise de instanța de fond că: *„partea vătămată în instanța de fond nu a fost preîntâmpinat despre răspunderea penală..., eroare ce a fost înlăturată în cadrul ședinței instanței de apel”*, dar în dispozitiv, contrazicându-se, a decis respingerea apelului apărării, deci a menținut o sentință viciată;

b) a indicat că: *„potrivit învinuirii aduse de către organele de urmărire penală..., Ganenco A...”*, dar menținând soluția de condamnare a inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, nu constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită.

Pe lângă aceasta, ca și prima instanță, a depășit limitele învinuirii, deoarece a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal și conform semnelor calificative *„...care a fost urmată de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă”* – elemente neincriminate în genere ultimului prin rechizitoriu (*pct. 2., 6. din decizie*);

d) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi: declarațiile părții vătămate date în prima instanță, declarațiile martorului Radu A., declarațiile inculpatului, părții vătămate și a martorilor depuse în cursul UP, plângerea lui Russu A. de la f.d.8-10, raportul de constatare medico-legală nr. 4313 din 26.08.2013 de la f.d. 22, raportul de constatare medico-legală nr. 2694D din 05.11.2013 de la f.d. 26, probele de la f.d. 16, 60-67, 98-99, 151-154 și 156-165, v. I;

e) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete, de fapt și de drept, invocate în rechizitoriu, nu a indicat motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării.

Mai mult, a statuat divergent și confuz că: *„...potrivit învinuirii aduse de către organele de urmărire penală și care corect a fost apreciată de către prima instanță..., în instanța de fond acesta nu a fost preîntâmpinat despre răspunderea penală... eroare ce a fost înlăturată în cadrul ședinței instanței de apel..., analizând declarațiile părții vătămate, se reține că instanța de fond corect a conchis ca fiind în concordanță cu circumstanțele de fapt ale cauzei..., declarațiile părții vătămate,*

comparându-le cu cele date la urmărirea penală și în instanța de fond, de facto sunt identice”, nefiind clar care probe au fost totuși puse la baza condamnării și care au fost respinse.

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece a adoptat o decizie care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii pronunțate, și că recursul de pe rol este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului ordinar, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

10. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Petru Răileanu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2017, în privința inculpatului Ganenco Alexandru Xxxx, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 31 iulie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun